

jus civile, відкидає суспільне життя і загальну користь громадян. Це право необхідно берегти, бо якщо воно буде знищено, неможливо буде знати, що

своє, а що чуже, не буде рівних для всіх прав, ніхто не буде певен того, що збереже отримане від батька майно, яке розраховує залишити дітям.

Література

1. Орлов А.М. Цицерон М.Т. / А. М. Орлов. - М., 1995. - 253 с.
2. Цицерон М.Т. Избранные сочинения / М.Т. Цицерон. - М., 2000. - 474 с
3. Цицерон М.Т. О государстве. О законах. О старости. О дружбе. Об обязанностях. Речи. Письма. М., 1999. - 782 с.

УДК 364.22

БІДНІСТЬ ЯК СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНЕ ЯВИЩЕ

Солдатова В. – ст. 2 курсу, Фвн-21

Науковий керівник – викладач Гріщенко І. В.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Бідність як соціально-економічне явище невикорінна, що підтверджується виявленими її дуальними формами за ознакою переборними-нездоланності, що формують цілісне уявлення про бідність.

Система індикаторів бідності, яка ґрунтується переважно на концепції абсолютної бідності, не відповідає принципам соціальної держави, закріплених за Конституцією України, вимогам соціально орієнтованого ринку, цінностям постіндустріального суспільства. Складність просторових соціальних трансформацій вимагає застосування методології комплексної оцінки бідності, заснованої на інтеграції глобальних і національних показників, розширення інструментарію досліджень, на обліку географічних умов сучасних оцінок рівня і динаміки бідності.

Постановка і вивчення проблеми бідності знаходиться|перебуває| в центрі уваги представників різних соціальних| наук. Основу розуміння суті|сутності| бідності, окремих аспектів її оцінки і заходів щодо надання|виявлення| підтримки бідної частини|частки| населення обґрунтували| представники класичної школи політекономії – Ф. Гиддінгс, Т. Мальтус, До. Маркс, Дж. Ст. Мілль, Же. Прудон, Д. Рікардо, А. Сміт, Р. Спенсер, Ф. Енгельс.

Перші серйозні спроби вивчення і вимірювання|виміру| бідності в кінці XIX століття пов'язані з іменами Ф. Лепле, Ч. Бут і Зізі. Раунтрі. Згодом вагомі |результати досліджень бідності і добробуту знайшли відображення| в працях таких видатних|визначних| зарубіжних дослідників, як М. Оршанські, Х. Ваттс, Д. Фостер, Т. Маршалл, Ф. Хайек, П. Таунсенд, А. Сіна, Д. Сакс. Вони сформуливали систему фундаментальних уявлень про бідність|, серед яких визначення бідності на основі первинних потреб|, встановлення рівня бідності і деякі інші.

Фактори формування бідності в Україні в післяреформний період можна класифікувати за такими ознаками як регіонально-географічні, політичні, природно-демографічні, соціальні та економічні. Детальний розгляд економічних факторів бідності дозволяє стверджувати, що істотне розширення масштабів бідності, зміна профілю

бідності в Україні пов'язані з низькою продуктивністю праці та слабкою його організацією, неконкурентоспроможність цілого ряду галузей і виробництв, повільної адаптації національної економіки до процесів глобалізації [1].

Дослідження феномена бідності в Україні як багатовимірного явища вимагає застосування культурологічного підходу, що дозволяє більш глибоко осмислити бідність і зрозуміти механізми її відтворення [2].

Значний вплив на зростання бідності в Україні в післяреформний період надав такий фактор як зростання міжрегіональної диференціації за рівнем економічного і соціального розвитку, що відбувається в силу різних стартових умов і специфіки окремих регіонів [3].

Отже виявлені масштаби поселенського нерівності в рівні життя українців свідчать про наступне: по-перше, за рівнем соціального розвитку сільські поселення, як і раніше, значно відстають від міст, і сільські жителі є однією з груп високого ризику, над якою нависає загроза переміщення в бідні верстви населення; по-друге, відмінності в цій області між міським і сільським населенням необхідно враховувати при виробленні пропозицій в рамках стратегії сприяння скороченню бідності, по-третє, політика, спрямована на скорочення бідності, не може бути однаковою для сільського та міського населення.

За проведеними Дослідженнями взаємозв'язків між доходами і рівнем бідності населення дозволяє виявити характерні тенденції в зміні доходів населення і розвитку бідності в післяреформний період: з одного боку, скорочення масштабів і рівня бідності, ускладнення механізму формування доходів населення, зростання реальних наявних грошових доходів населення, а, з іншого боку, посилення соціальної поляризації в суспільстві і збереження низької ціни праці.

Диференціація доходів і заробітної плати населення обумовлює і диференціацію в рівні споживчих витрат, які є виразом попиту відповідної групи населення на тому чи іншому типі ринку. Результати дослідження структури споживчих витрат свідчать, що останнім часом, відбувається ослаблення їх диференціації.

Література

1. Ковальчук Трохим "Бідність працюючого населення: шляхи подолання" - "Голос України", №31, 20.02.2007р.
2. Красун А. Турчин Я. «Бідність в Україні та шляхи її подолання» - Українська національна ідея: реалії та перспективи розвитку, випуск 20, 2008
3. Лібанова Е.М. Бідність населення України: методологія, методика та практика аналізу : монографія / Е.М. Лібанова. – К. : КНЕУ, 2008. – 330 с.